

Arrest

nr. 142 113 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Kininkoumou, Mauretanië en geboren te zijn op 31 december 1988. U groeide op in Kinkoumou samen met uw ouders en uw drie broers. Uw ouders zijn begin 2012 overleden en u en uw broers werden toevertrouwd aan een vriend van uw vader. U besloot om niet ten laste van de vriend van uw vader te blijven en u trok naar de hoofdstad. U kwam er in contact met vissers die u naar Marseille, Frankrijk brachten. In Marseille woonde u op straat toen u onderdak werd aangeboden door een Marokkaanse man. U verbleef korte tijd bij deze Marokkaanse man tot hij u zei dat u niet langer bij hem kon blijven en hij u aanraadde naar België te gaan. U hebt op 25 juli 2012 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van de armoede nadat uw ouders overleden waren (zie gehoor CGVS, p.7). U stelt dat u tot aan het overlijden van uw ouders van hen afhankelijk was en dat na hun overlijden u niets had (zie gehoor CGVS, p.7). Uw jongere broers werden toevertrouwd aan een vriend van uw vader (zie gehoor CGVS, p.3). U stelt dat u wist dat u niet lange tijd ten laste van deze vriend kon zijn en u besloot te vertrekken op zoek naar werk en een beter bestaan (zie gehoor CGVS, p.4). U verklaart uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten in Mauretanië noch andere ernstige problemen te hebben gehad in uw land van herkomst. De door u aangehaalde redenen voor vertrek uit uw land van herkomst, namelijk armoede en de slechte socio-economische omstandigheden hebben echter geen band met de Vluchtelingenconventie van Genève. Deze elementen vallen niet onder een van de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève (politieke of religieuze motieven, ras, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep).

Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van economische motieven en u hebt geen andere elementen aangebracht waaruit zou blijken dat u bij een eventuele terugkeer naar Mauretanië het risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verklaring dat u bij een terugkeer naar Mauretanië door de vriend van uw oom zal worden gevraagd in te staan voor uw jongere broers en hen zal dienen te onderhouden is enkel gebaseerd op uw veronderstellingen (zie gehoor CGVS, p.8). Uw loutere verwijzing naar de gebrekkige levensomstandigheden in Mauretanië en naar de algemene situatie van armoede zonder dat u verder concrete elementen aanbrengt en uw verklaring dat u niet kan voorzien in het onderhoud van u en uw broers (zie gehoor CGVS, p.8) kunnen als dusdanig niet worden beschouwd als een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde identiteitskaart (n°0410010101344035 afgegeven op 4.9.2004) bevat identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing", van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op een heel kort interview en de vaststelling door het CGVS dat verzoeker naar België trok omwille van economische problemen. Deze vaststelling stemt volgens verzoeker ook met de werkelijkheid overeen, maar hij wijst erop dat niet verder werd gezocht naar de reden van die armoede. De dossierbehandelaar maakt nergens de moeite om verzoeker te confronteren met de kritiek die de bestreden beslissing steunt. Tevens wijst verzoeker erop dat hij weinig geschoold is en "vanzelf niet in staat is om een spontaan uitgewerkt relaas te maken".

Verzoeker stelt dat het overlijden van zijn ouders één van de factoren is die heeft bijgedragen tot zijn armoede. Hij wijst erop dat hij spontaan verklaarde afkomstig te zijn uit Kininkoumou, een dorpje in het

zuiden van Mauritanië aan de grens met Senegal en Mali, alsook dat hij Soninke als voertaal gebruikt, hetgeen wijst op zijn behoren tot de Soninke-etnie. Verzoeker verwijst naar algemene informatie in verband met de etnieën in Mauritanië. Verzoeker voert aan dat zijn armoede grotendeels te wijten is aan zijn Afrikaanse oorsprong en de discriminatie en corruptie die in Mauritanië aanwezig zijn. Het zijn volgens verzoeker de “witte” Mauritaniërs, afkomstig uit het noorden en de Maghreblanden, die al jaren aan de macht zijn en de discriminatie onderhouden. Hij verwijst naar algemene informatie met betrekking tot de bevolkingssamenstelling van Mauritanië. De arabisering van het land zorgt volgens verzoeker voor bijkomende discriminerende administratieve moeilijkheden en hij wijst erop dat hij aangaf dat men naar papieren vroeg die hij niet kon voorleggen, hetgeen een hinder was om werk te vinden en zijn gezin te onderhouden. Verzoeker stelt tevens het volgende: *“Dat verder dient te worden vastgesteld dat ook de “telling” in Mauritanië voor doel heeft de Afrikaanse Mauritaniërs letterlijk uit te sluiten, en dit op alle niveaus, inbegrepen de nationaliteit ;”* Vervolgens verwijst verzoeker naar een reeks internetartikelen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker als volgt: *“Het CG behandelt enkel de SB in het kader van artikel 48.4 C doch niet in het kader van artikel 48/4 b. Het CGVS geeft echter geen enkele reden aan waarom in casu de SB bepaald bij artikel 48/4 b niet zou kunnen worden toegekend, gelet op het hoger beschreven profiel van verzoekende partij en op basis van de voorgelegde informatie”*

2.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.2. Waar verzoeker de schending inroept van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat artikel 2 van voormelde wet van 29 juli 1991 niet in paragrafen is onderverdeeld. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker aanvoert dat hij in Mauritanië gediscrimineerd wordt wegens zijn etnische origine, dient erop gewezen dat verzoeker nergens doorheen zijn gehoor melding heeft gemaakt van dergelijke vrees. Meer zelfs, wanneer de *protection officer* vroeg om uit te leggen wat verzoeker bedoelde met armoede, stelde hij enkel *"Ik werd onderhouden door mijn ouders, ze waren overleden en ik had niets meer. Ik had geen inkomen"* en maakte hij geen melding van discriminatie jegens hem wegens zijn etnische afkomst als reden voor zijn armoede (gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer de *protection officer* hem vroeg of hij ooit problemen had met zijn autoriteiten, antwoordde verzoeker ontkennend (gehoorverslag CGVS, p. 8). Waar verzoeker tijdens het gehoor sprak over moeilijkheden om werk te vinden wegens het ontbreken van bepaalde papieren, kaderde hij dit geenszins in de in het verzoekschrift geschetste context van discriminatie wegens zijn etnische origine (gehoorverslag CGVS, p. 7). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op zijn beperkte scholing en daarom niet in staat zou zijn om spontaan een uitgewerkt relaas te maken, dient erop gewezen dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Waar verzoeker stelt dat niet verder werd gevraagd naar de reden van zijn armoede, dient opgemerkt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

De informatie en de internetartikelen waarnaar verzoeker verwijst in onderhavig verzoekschrift, is louter algemene informatie en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Bovendien blijkt nergens uit deze informatie dat er in Mauritanië sprake is van discriminatie in vluchtelingenrechtelijke zin vanwege de Arabisch-berberse meerderheid ten aanzien van de minderheidsetnieën. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De *in casu* ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald de armoede na het overlijden van zijn ouders, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

De neergelegde identiteitskaart (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) bevat enkel identiteitsgegevens die niet in twijfel worden getrokken in het kader van onderhavige asielaanvraag, doch die geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *"Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van economische motieven en u hebt geen andere elementen aangebracht waaruit zou blijken dat u bij een eventuele terugkeer naar Mauretanië het risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verklaring dat u bij een terugkeer naar Mauretanië door de vriend van uw oom zal worden gevraagd in te staan voor uw jongere broers en hen zal dienen te onderhouden is enkel gebaseerd op uw veronderstellingen (zie gehoor CGVS, p.8). Uw loutere verwijzing naar de gebrekkige levensomstandigheden in Mauretanië en naar de algemene situatie van armoede zonder dat u verder concrete elementen aanbrengt en uw verklaring dat u niet kan voorzien in het onderhoud van u en uw broers (zie gehoor CGVS, p.8) kunnen als dusdanig niet worden beschouwd als een reëel risico op het lijden van ernstige schade."* Verzoeker kan dus geenszins gevolgd worden waar hij in onderhavig verzoekschrift stelt dat verweerder enkel de subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heeft beoordeeld en niet in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Bovendien is hoger reeds komen vast te staan dat verzoeker niet aannemelijk weet te maken dat zijn armoede ontstond uit de discriminatie die hij zou ondervonden hebben wegens zijn etnische origine en stelt hij in onderhavig verzoekschrift zelf dat de vaststelling dat hij omwille van economische motieven naar België trok, met de werkelijkheid overeenstemt. Aldus vinden deze motieven steun in het administratief dossier, zijn zij pertinent en correct en worden zij, aangezien zij niet dienstig weerlegd worden in onderhavig verzoekschrift, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS